

stor præcision, før man overhovedet kender lovforslagets eksakte indhold.

Jeg siger det, fordi det er vigtigt, at enhver borger her i landet, uanset hvilket akademisk niveau man befinder sig på, og uanset hvilket arbejdsmiljø man befinder sig i, når der skal tages stilling til det her lovforslag, ikke nøjes med at gøre, som man plejer, men tager turen tankemæssigt – hvis man ikke selv kan nå at tage dertil – til Polensgade, Titangade, Odense, Randers, Århus, Ålborg, Roskilde, og hvor vi ellers kender til foreteelserne. Man må tankemæssigt sætte sig i befolkningens sted, tankemæssigt gøre sig klart, at befolkningen naturligvis har krav på tryghed også i den sag her. Og jeg ser derfor frem til, at et bredt flertal i Folketinget bakker op om regeringens forslag. Det er Folketingets ansvar. Det er naturligvis også Folketingets beslutning.

Jeg blev lidt forundret, da jeg lyttede til debatten, hvor der var en masse, der sagde til justitsministeren og til regeringen: Bliver det nu til noget? Kan vi nu regne med, at det bliver til noget? Eller er det varm luft? De, der talte højest om det, håber jeg ikke er dem, der ikke vil være med til at give Folketinget en dispensation til at behandle det her lovforslag, så det kan træde i kraft så hurtigt som overhovedet muligt. Jeg håber, jeg er fejlinformeret, når jeg hører, at Venstre ikke vil være med til en fristdispensation, så dette lovforslag kan træde i kraft så hurtigt som muligt. Jeg kan være fejlinformeret. Jeg håber det.

Så til en anden side af vores debat, som jo er mindst lige så vigtig. Inden så længe skal de af Folketingets politiske partier, der vil tage et ansvar – de er vel så småt begyndt – i gang med forhandlinger med finansministeren om en ny finanslov for 1997.

Af gode grunde skal jeg ikke i dag gå i detaljer, men jeg vil dog alligevel helt overordnet gerne komplimentere både for tonen og også for en række argumenter fra fru Anne Birgitte Lundholt. Jeg er ikke enig i dem alle. Der er ting, hvor jeg ser vanskeligheder. Men tonen, argumenterne, er fair nok.

Og så til et par synspunkter. Fru Anne Birgitte Lundholt sagde på Det Konservative Folkepartis vegne: Vort parti har det synspunkt og den holdning, at vi ønsker at aflevere et gældsfrit Danmark til næste generation. Jeg synes, det er et godt mål at have. Jeg lyttede også intenst til spørgsmålet om kravet om balance på de offentlige finanser for 1997. Jeg synes også, det er et

godt mål. Jeg beder bare om en enkelt tænksom efterklang: Vi kender endnu ikke Tysklands endelige statsfinanser for 1997. Vi kender heller ikke Italiens, Frankrigs, Englands endelige økonomiske strategi og finanser. Vi ved, at man i disse måneder er i gang med at finpudse dem. Jeg beder bare om, at man lige kigger sig omkring og ser på visdommen og holdbarheden af denne målsætning, men lad os nu komme i gang med drøftelserne og forhandlingerne.

For elegancen og det dygtige – det, hr. Torben Lund kaldte det unikke økonomiske mesterstykke i politik – ligner jo i at finde lige præcis balancen mellem på den ene side at nå så hurtigt frem til en offentlig finansbalance og på den anden side, at opsvinget er i gang sundt, stærkt og økonomisk med beskæftigelsesfremgang til følge. Jeg tror, det kan lade sig gøre. Bare den ekstra kommentar.

Så blev der sagt meget stærke ord om lejeværdien. Her har jeg blot meget kort følgende bemærkninger. Jeg tror ikke, at det er klogt at satse så hårdt på det med lejeværdien. Det er faktisk uklogt af to enkle, men meget vigtige grunde. For det første vil det stille sig i vejen for en hurtig balance på de offentlige finanser. For det andet har vi faktisk ikke råd til det. Der er så meget andet at gøre. Det turde jo fremgå af debatten her i dag. Jeg tror, fru Kirsten Jacobsen var mest ude med julegaverne. Det var helt forrygende, og det skulle alt sammen helst ske her lige før efterårsferien.

Men fru Anne Birgitte Lundholt ville nu også gerne have alle ventelister afskaffet, folkeskolen forbedret samt skaffe rimelige velbegrundede tryghedsordninger her i landet. Jeg er enig. Men hvis vi skal nå alt det i et passende tempo, så kan vi altså ikke samtidig nedsætte lejeværdien. Det kan vi altså ikke. Det er uklogt. Vi kan ikke det hele.

Der er én ting, jeg derudover godt personligt vil lægge til. Vi taler meget om internationaliseringen i vores land, om globaliseringen, hvor alting flytter sig over grænserne med lynets hast. Er det så også klogt lige præcis at slå ned på den del af vort skattesystem, som har at gøre med fast ejendom, der ikke sådan er til at flytte?

Endelig vil jeg appellere til Det Konservative Folkeparti om at tænke sig godt om én gang til. Der er andre muligheder. Lejeværdien har de her problemer i sig ud over de politiske problemer, der så også knytter sig dertil af fordelingsmæssig karakter. Men nu slog jeg ned på de andre, som jeg tror også er vigtige for Det Konservative Folkeparti.